

IX

Den følgende Formiddag sad Fru Bertha og Jytte alene ude under Kastanjerne i Haven. De var tyet herud saa tidlig paa Grund af Uroen i Huset. Der var et uafbrudt Rykind af Folk, der vilde tale med Enslev. Ogsaa Balduin Hansen havde været der. Han var kommen ud fra Modtagelsesværelset med marmorblegt Ansigt og et forstyrret Udtryk. I Øjeblikket var Vælgerforeningens Formand og nogle andre Bestyrelsesmedlemmer samlede derinde for at træffe Afgørelse om Møller Jensens Efterfølger.

Fru Bertha havde taget et Strikketøj med sig for at berolige sit Sind. Der havde den foregaaende Aften været noget grumt i Enslevs Blik. Hvad havde han for? Hun kendte Udtrykket fra gamle Dage, naar han havde haft Modgang. „Enslev blodtørster,“ plejede hendes Mand at sige. Hans Tale den foregaaende Dag fandt hun ogsaa besynderlig uoverlagt. Hun forstod ikke, hvad der kunde være hans Hensigt med denne grove Udæskning.

„Tror du, John bliver Rigsdagsmand?“ spurgte Jytte, der ogsaa havde taget et Haandarbejde med.

„Nej, det kan jeg ikke tro. Det *vil* jeg ikke tro.“

„Saa tror jeg det for os begge. Vilhelmine har da ogsaa en Mine paa idag, som om John allerede var Minister. Du skal se, lille Mor, du bliver ikke den sidste Gehejmeraadinde i Familien.“

„Aa, Passiar! Det kan Enslev ikke gøre. Nej, jeg har en Anelse om, at det snarere bliver Pastor Gaardbo, der kommer til at gaa af med Sejren.“

„Pastor Gaardbo? Hvor falder du paa det? Det er jo ikke engang afgjort, at han vil stille sig.“

„Jo, det gør han saamænd nok. Efter hvad der foregik igaar, maa han næsten gøre det, synes jeg. Men det bliver ikke med Enslevs gode Vilje.“

„Hvordan kan han saa blive valgt?“

„Jeg tænker, han hjælper sig selv. Han viste sig ved Mødet som en frygtløs Mand.“